

МАРТИН КОЛЕВ
СЕМЕЙНА ВЕЧЕРЯ

chitanka.info

Джипът на Наско беше паркиран пред оградата и явно току-що бяха пристигнали, ако се съдеше по разпиляния из въздуха сух бял пращец. Емилия, милата и красива, богоподобна Емилия стоеше облегната на каросерията, облякла бяла рокля с презрамка през врата и развяваща ветрило пред лицето си. Бляскавата ѝ усмивка издаваше прекомерно въодушевление — а и брат ми стоеше оцъклил очи и свил юмруци, явно заинтригуван от нещо.

Паркирах през куп за грош и излязохме. Още щом отворих вратата, Емилия подскочи енергично и извика:

— Видяхте ли елена?

— Елен? — повтори Зара, която беше слязла от „Комби“-то и усилено чепкаше невидими гънки от дрехата си.

— Да — зарадва се Ема, — един такъв голям и великолепен!

И изви като балерина ръце над себе си, както може би правеше еленът с рогата. (Но при Ема и разгърнатите ѝ сравнения с физическо участие никога не можеш да бъдеш сигурен — толкова развито е асоциативното ѝ мислене.)

В това време Наско се приближи и сериозно докладва:

— Тъкмо приближавахме къщата, когато един огромен елен изникна внезапно пред нас. Оцъкли очи, подуши, каквото имаше да се души, и хукна по пътя. Не го ли видяхте?

— Не — отвърнах.

— Ако не бях ударил спирачките, сигурно щяхме да се разбием в туловището му и най-малкото щеше да ми отиде джипът. А рогата му като нищо можеха да ни нанижат на шиш... Казвам ти, беше огромен! Не знаех, че имаме такива елени.

— Аз пък въобще не знаех, че имаме някакви — признах.

— Би трябвало да е изскочил тъкмо като минавахте по завоя.

— Може да не съм го отразил, защото едновременно шофирах и слушах оплакванията на Зара — предположих.

Сестра ми ме почерпи един поглед, пълен с нескончаем нихилизъм, и каза:

— За вас не знам, аз смятам да влизам.

— О — възкликна Ема, — и аз ще влизам!

Хвана нищо неподозиращата ми мрачна сестрица под ръка и двете с нехармонична крачка се отправиха към портата на вилата. Ние

с брат ми включихме алармите и ги последвахме без много-много приказки. Наско само ме увери още веднъж:

— Беше цяла грамада.

Къщата представляваше двуетажно съкровище от дърво и камък, което родителите ни бяха откупили от някакъв футболен магнат, който неочаквано фалирал и почнал да разпродава имоти. Заедно с двора земята не надвишаваше петстотин квадратни метра, но се намираше в подножието на Куков връх, което е прочуто като живописно и мирно местенце. След кончината на майка ни татко поживя още малко в града и в крайна сметка се премести за постоянно в хижата.

Бяхме вече в двора, когато един мощен вик огласи гората:

— Ехооо!

Това можеше да бъде само татко. Застинахме като стреснати зайчета и почнахме да търсим източника на мощния вокал. Ема издаде учудено писукане и протегна пръст към покрива.

— Боже мой — простена Велизара.

Татко стоеше изправен и ухилен наред керемидите и настойчиво ни махаше. Приличаше отчайващо на младеж с дългото си хърбесто тяло и с блясъка в очите, който можех да забележа дори и да не го виждах в далечината.

— Чух ви, чух ви! — провикна се и замята палец укорително. — Хайде стига сте се офлянквали, че вечерята ще изстине!

След това татко тръгна нагоре по покрива с леко олюляваща се походка. С широк разкрач премина от страната, която гледаше към гората и двора. Там вече не можехме да го виждаме, но без всякакъв проблем чухме резкия звук, когато няколко керемиди почнаха да се търкалят надолу. Останахме на място безмълвни.

— Добре съм! — чу се отдалече гласът на татко.

Ема, поради развитата си емоционална интелигентност, въздъхна шумно от успокоение. А аз само огледах брат си и сестра си и срещнах техните също изучаващи ме погледи. Мислите ни в този момент надали се различаваха прекалено. Искахме да разберем кой щеше да се зарадва най-много ако татко се беше изтърколил от покрива.

Той си беше открай време изявен зевзек. Мисля, че майка успяваше да го усмири в продължение на години, и то само с подхвърлен изпод вежди поглед или тихо прокашляне. Здравно му беше хванала юздите — и то за добро.

Откакто обаче овдовя, баща ни все едно се прероди. Насъбираната през целия му брачен живот енергия за вършене и говорене на глупости се отприщи изведнъж и той почна да се наслаждава наново на живота. Насъбралите прах бутилки в скрина взеха често-често да се заменят от нови попълнения, които на свой ред пресъхваха без и пращинка да е сварила да полепне по стъклото. Купи си една голяма туристическа раница и тръгна по планините с групите бодро крачещи старчета, а в последствие се премести окончателно в семейната вила в подножието на Куков връх. Оттам продължаваше с железен захват да ръководи делата на кантората. И същевременно успя да направи къщички за птички по всички дървета в радиус от шест километра и да построи мост над някакво поточе — за козите, дето ходели на паша. Въпреки тези разнообразни занимания баща ми не изглеждаше твърде уморен за човек, приближаващ шейсетата. Никак даже.

Семейната вечеря беше една от многобройните му прищевки на застаряващ глава на фамилията. Тя се провеждаше, както сам би казал, „гъвкаво според работния календар“, но задължително веднъж в месеца. И докато за татко тази вечеря беше чудесен повод да види децата си накуп и да им спогоди някоя забавна шегичка, въпросните деца имаха съвсем различно отношение. Пътуванията до Куков връх през почивните дни бяха за нас не само неудобни, но и крайно изморителни, защото с брат ми и сестра ми никога не сме се разбирали добре. Дали от уважение обаче, дали само заради завещанието, и тримата посещавахме ежемесечно семейната вила. Брат ми Наско дори почна да води на семейните вечери своята мила годеница Емилия — очарователна манекенка, чието сладкодумие и ерудиция често ме спасяваха от болезнено скучна смърт още по време на ордьовъра.

— Ужасно съм уморена — промърмори Велизара, докато изкачвахме стълбите към втория етаж. — Навсякъде се схванах.

— О, горкичката! — нацупи от съчувствие устни Емилия.

— Ами да. Тия пътувания направо ми взимат здравето.

— Зари, Зари — промърмори Наско, — ще доживея ли деня, когато все нещо ще ти бъде наред?

Той е най-голямото дете. Велизара пък е най-малка — няма и трийсет. Тя изкачи последните стъпала и се опря на парапета задъхана. Пое си въздух няколко пъти и отвърна:

— Надали ще живееш толкова време.

В този миг Роза отвори вратата на хола и каза учудено:

— А, ама вие тука ли сте? Защо стоите в коридора?

Ние я поздравихме вяло и взехме да се шмугваме един по един навътре. Какво ли ни очакваше тази вечер?

— Чух аз някакъв шум, ама си викам, някой от съседните вили ли ще е, някой окъснял без дом ли... Пък то вие!

Роза бършеше ръце в престилката си и кимаше почтително на всеки, който с приведена глава се промушваше през ниската вратичка. Тази стара женица идваше вкъщи да чисти през ден, през два, понеже майка ни не желаше да си цапа ръцете с мръсен труд. Когато мама почина, Роза взе по-често да навестява апартамента и да се занимава с всичката къщна работа, която за татко представляваше най-велик вселенски ужас. Едно нещо не понасяше този човек и то беше да се захване с праха по лавиците или с мръсните чинии. Изведнъж пребледняваше и се свиваше, и почваше да говори за ужасната безизходица, която заедно с чистенето нахлува мрачно в мислите му. Затова не беше учудващо, че Роза го последва в къщата на Куков връх. Без нея той нямаше да може да склучи нито една добра сделка и да закове нито една къщичка за птичките. „Скъпа Роза“, казваше, „твоите препарати за чистене и твоите подправки за готвене са чудо, пратено ми отгоре, дори и понякога да ги разменяш!“ А и тя беше останала сама — съпругът ѝ почина, децата ѝ останаха да работят в чужбина — затова нямаше нищо против да си живее на спокойно и нашироко в планината. Може и да беше крайно недопустимо да си вземеш прислужница на име Роза; тя бе обаче просто родена да се грижи за някого и влагаше цялата си простовата любов във вкусотиите, които забъркваше. Сигурен бях, че днес е станала още по-рано от обикновено и веднага е включила фурната, за да подготви традиционната за семейните вечери грандиозна софра.

— Стига бе! — викна татко.

С Наско се бяха настанили до един от огромните прозорци на южната стена на хола — там можеха да пушат, без да притесняват жените. Отвън нахлуваше хладен, почти зимен въздух.

— Може да е бил друг елен — настоя брат ми.

— Ами, друг. Глупости!

Татко дръпна бързо от цигарата и махна с ръка:

— Само той ще е бил. Нагло животно...

— Защо си сигурен — процеди през зъби Наско, — че е бил точно твоят елен?

Нюхът ми в сферата на психоанализата безпогрешно долови в този типичен тон отколешният проблем на батко в отношенията му със стария. Независимо дали ставаше въпрос за чифтокопитни, сделки или голф, Наско не можеше да се примири с желанието на баща ни да бъде винаги пръв. Сегашното положение беше, разбира се, доста глуповато, но Атанас сто на сто щеше да се пукне от яд, че татко иска да наложи лиценз над всички заблудени елени в околността.

— От два месеца вече се преследваме. Аз него, той — мен.

Татко неочаквано се захили, явно на нещо невидимо за нас, и продължи с тихо цвилене:

— Ама е хитро това добиче, признавам го! Представи си само, да дойде чак до оградата и да слухти, хитреецът му с хитрец. Накрая единият със сигурност ще довърши другия, бас хващам... Само аз не знам коя роля ще изиграя.

— Може да е бил — продължаваше да цикли брат ми — някакъв случайно попаднал тук елен.

— Не, не, не. Един с огромни рога, нали? Кафеникав, с права стойка...

— Татко, не са ли повечето елени такива?

Шумът от отварянето на вратата предизвика ликуване в отегчената ми душа. Видях Роза да се клати в посока на масата с две-три блюда в ръце. Помислих си, за кой ли път, че тя сигурно е единственият човек, който използва тесния вход за хола, без да се навежда.

— Роза — казах, — да ти помогна ли със слагането на масата?

— Какво? О-о, не — отвърна тя. — Момичетата като че ли качват последните неща.

Малко се позачудих кои са „момичетата“, но след миг те влязоха в залата и се оказаха по-старички, отколкото в представите ми. Ема, разбира се, грациозно бе понесла една кокошка със зеленчуци — все едно крачеше по подиума и с подходящата за там неясно формулирана усмивка. Следваше я Зара с бутилка червено под ръката и купа с начупена питка в другата. Нейното лице пък, колкото и предвидимо да беше това, отразяваше обратната страна на оптимизма.

— Тези стълби — каза трагично сестра ми — са най-ужасното нещо на света след трамваите.

— Много се бутат там — додаде съчувствено Ема. — И все те обарват.

— Момичета — обърка се отново Роза, — дайте да ви помогна!

Взе товара им и почна да го разпределя стратегически по масата. Ема и Зара седнаха на обичайните си места и заимитираха допълнително подреждане на разпрострените по червената покривка блага. Наско се настани до годеницата си. По физиономията му можеше да се разбере, че още не може да приеме лековатото отношение на татко към популацията на елените. Мога да опиша изражението му като това на магазинер, комуто току-що са дали стопанска банкнота за една вафла.

— Мечо — загрижено се обърна към него Ема, — наред ли е всичко?

— Да — отвърна хладно той.

— А, добре — въздъхна русокосата хубавица. — Помислих, че нещо си си развалил настроението.

И взе да му сипва салатата.

— Охо! — възкликна татко, който още стоеше до прозореца.

Тръгна да излиза и, като ни мерна насядали край софрата, изстреля следното:

— Козите си идват от паша. Ще ида да прибера моите.

— Имаш кози? — с миниатюрно презрение в гласа разясни Зара.

— Естествено, че имам кози — отвърна баща ни. — Казвал съм ви десетки пъти. Вие почвайте да вечеряте, а аз ще ги издоям и се връщам.

При това само по себе си любопитно изказване Ема плесна възхитено с ръце:

— Милите козички! Може ли да дойда да гледам как ги доиш, татко, може ли?

— Не — отсече таткото.

Тук е моментът да поясня, че по някаква причина той не изпитваше почти никакви топли чувства към годеницата на големия си син, което при нейното съвършенство си беше знаменитата мистерия.

— Ще те нахапят — поясни и се провря през ниската портичка.

— О-о — сви се жаловито Ема; чак мъчно да ти стане.

— Не се притеснявайте — провикна се баща ни от стълбището, — почвайте да се тъпчете!

И стъпките му отекнаха към първия етаж.

Никой обаче не почна да се тъпче. Не защото няхахме апетит — дългото пътуване ни се беше отразило на стомасите като неколкодневно гладуване. Можех буквално да съзря любовния поглед, който Зара хвърляше на картофеното пюре. Ние обаче бяхме добре запознати с традициите на семейната вечеря. Разбирате ли, татко не можеше да пропусне повод да ни погоди някоя изтънчена и изцяло в духа на събирането, както би казал сам, шега. Имам основание да мисля, че прекарваше стабилна част от месеца в замисляне на глупостта, която ще ни спретне при следващото идване. Веднъж например беше сложил пърдящи възглавнички под покривките на столовете, така че цяла вечер се мъчехме да стоим неподвижно. Друг път всички ястия бяха крайно екзотични и най-невинното, което можехме да пхнем в устата си, бе някаква змия, приготвена алангле. Не мога да пропусна и вечерята, на която покани свой приятел актьор да изпълнява ролята на случайно попаднал в къщата скитник. Той бил инструктиран да ни гледа тъжно, докато ядем, и да разказва най-добрите си мръснишки вицове. Макар че в случая баща ни заяви, че една такава среща можела само да се приеме поучително, той редовно се смееше до сълзи на инфантилните си шеги. А сега изведнъж отиде да дои козите си.

— Роза — мрачно произнесе Наско.

— Да — кимна прислужницата и уви ръце в престилката си.

— Има ли причина да не докосваме тази апетитно изглеждаща вечеря?

Както вече споменах, Роза беше душа човек и трудно се впускаше в подмолни дейности като лъжедоносничене например. Сега въпросът на брат ми я накара да стисне силно устни и да затрепери с очи.

— Не, не, няма нищо — отвърна крайно неуверено.

След това се обърна и ни напусна с бърза крачка и едно „Извинете“.

Огледах сътрапезниците си. Те с безмълвна страст изучаваха позлатената коричка на кокошката, купата с картофено пюре, бута, опечен в тесто, начупената питка с чесън, салатите, пържолите с гъби,

купичките, пълни с ароматни сосове, и дори бутилката вино, оставена в средата на това пиршество. На пръв поглед нямаше какво да ни попречи да се насладим на едно обилно гастрономическо изживяване. Намествахме се на столовете си без неочаквани засрамващи звуци и в нито едно чиния не изглеждаше да има панирани паяци. Но пък и баща ни не би си позволил да повтори една шега два пъти.

— Това е... просто нечувано.

Сестра ми удари вилицата си в масата и издаде нещо като тихо ръмжене.

— Кое? — заинтригува се Ема.

Тя преспокойно пълнеше чинията пред себе си според правилата на цветовия си хранителен режим.

— Скъпа — прошепна Наско, — не почвай да се храниш!

— Защо?

Виждате ли, в съзнанието на Ема навярно циркулираха непрестанно мисли с дълбока философска, екологична и прочие насоченост, които ѝ пречеха да се съсредоточи в настоящето.

— Мила Ема — изгледа я сестра ми, — не си ли забелязвала как на всяка семейна вечеря има нещо странно?

— Странно? — повтори русата красавица. — Необикновено?

— Именно — кимна Зара. — Изключително необикновено. Нещо като малоумна шега, насочена към гостите.

— Шега — засмя се Ема. — Обичам шеги.

Зара закри лицето си с ръце и почна да се хили.

— Не мога да повярвам — поклати глава Наско.

— Понякога ти дават подаръци — уточни годеницата му. — Шегите са страхотни. Или това май че беше при изненадите?

Тя замислено забучи парче маруля и бавно го приближи към плътните си устни.

— Е — заяви през смях сестра ми, — поне си имаме опитно зайче.

Брат ми ѝ хвърли нелицеприятен поглед.

— Ема — казах, — възможно е в храната да има нещо необичайно.

Тя сбръчка леко вежди.

— Лимон? — предположи.

Сестра ми изпадна в нов пристъп на смях и долепи глава до масата.

— Не е истина — Наско гледаше в някаква неопределена точка доста съсредоточено. — Този човек иска да ни довърши.

— Хайде сега, моля ти се! — казах.

— Просто да ни довърши всичките. И да си задържи всичките имоти и банкови сметки... Сигурно ще си подреди книжата в ковчега и ще умре с блажена усмивка.

— Наско — повиших глас, — не говори глупости!

— Бас хващам, че няма никакви кози. Сега стои някъде на долния етаж и се залива от смях.

— Както и да е — магнах с ръка. — Аз почвам да ям.

— Късмет! — пожела ми мило.

И издърпа вилицата от ръката на Ема. Тя примигна два-три пъти и каза с възмущение:

— Ама, Мечо, имам право на още 500 калории, а няма 21:00 часа!

Сестра ми подсмърчаше и очите ѝ бяха зачервени от лековитото злорадстване.

До десетина минути атмосферата се успокои и почнахме с почти осезаемо спокойствие да вечеряме. Само Наско все тъй стоеше мирно и гледаше бунтовнически на всяка наша хапка. Трябва да призная, че салатата, пюрето и кокошката имаха съвсем традиционен — даже малко над традиционното — вкус. Нищо, което да събуди подозрение.

Щом чухме стъпките и веселото подсвиркване на татко, вкупом обърнахме поглед към вратата. Въпреки че настроението в хола се надушваше от километри като купеста дъждовна облачност, татко влезе вътре в ролята на самото юнско слънце. Беше със същите дрехи — карирана риза, под нея бяла тениска, дънки. Свирукаше си весело и от него на лъчи струеше енергия и вселенска обич. А в ръка носеше менче, пълно с мляко.

— Здравейте, челяд! — поздрави и тресна менчето на масата. — Ето да си пийнете, съвсем прясно козе млечице. Оставих само малко на Роза да закваси за сирене.

Наско повдигна глава в посока на ведрия глас и ако погледът му можеше да гори, всички ястия щяха да станат на фламбе. Не знам дали се разстрои толкова от явното доказателство, че баща ни все пак има

кози, или просто не проумяваше как той може така нахално да разрушава създадената от нас мрачна атмосфера. Все тая, татко седна на почетното си място в края на масата и блажено въздъхна. Вдигна ръце пред лицето си и смръкна с нос, след което рече:

— Още миришат на мляко, мама му!

И усмивката му се разтегна до слепоочията.

— Ихаа! — сподели радостта му Ема, но старчето само я изгледа косо.

Наско, който продължаваше да си живее в своя незадоволен, необмислен свят, се изправи внезапно и колкото пареше погледът му, толкова изстудяваше гласът му.

— Татко — изрече бавно. — Веднага спри да ни разиграваш!

— Моля? — изцвили човекът в края на масата. — Че нали казах да почвате без мен.

Всеки с прилично зрение обаче можеше да различи как усмивката му не беше стопила напълно в сериозното изражение. Напротив — ъгълчетата на устните му потрепваха издайнически, колкото и строго и неразбиращо да го раздаваше.

— Кажи ни каква е клопката!

— Да — подкрепи брат ни Зара. — Каква е уловката този път? Тарантули в супата?

Очите на татко се съсредоточиха в тези на щерка му и той все тъй делово отвърна:

— Ако се огледаш внимателно, Велизара, ще откриеш, че на масата няма супа. И все пак донякъде беше права в предположението си. — Тук усмивката му се изви по-отчетливо нагоре. — Едно от нещата, които виждате върху красивата червена покривка, която майка ви взе за последния ни Великден заедно, е, така да се каже, *отровно*.

Тази дума подежда на приборите ни за хранене заклинателно и те с отчетлив звън се свлякоха като простреляни войници.

— Шегуваш се! — казах.

— Ау — запляска с ръце Ема, — обожавам индийската кухня!

— Ни най-малко — увери ме татко. — Едно от нещата, които стоят пред нас, съдържа силна отрова и доста малко от него стига да те убие.

— О — възкликна Ема. — Явно става въпрос за друго...

Вероятно Зара би ѝ се присмяла ако не беше заета с деликатни опити да изплюе погълнатото обратно в чинията си зад параван от салфетка. Наско продължаваше да стои изправен и беше стиснал юмруци.

— Това е прекалено — прошепна. — Дори и за теб.

Баща ни се облегна уютно на стола си и замислено се вторачи в тавана:

— Възможно е. Но всъщност какво ни очаква на този свят ако знаем сами докъде можем да стигнем, а?

Усмивката отново пролази по лицето му, като тънка бръчка. Този човек имаше неучтиво малко бръчки за шейсетгодишен — веднъж каза, че студеният планински вятър изглажда кожата. Не знам доколко е вярно.

— Не виждам защо — дипломатично сподели коварният ни домакин — този малък детайл трябва да развали семейната вечеря.

След което надигна купата с шопската салата и почна да си сипва.

— Атанасе, седни ако обичаш и продължи да се храниш. Какво стърчиш като изтипосан?

— А ти знаеш ли, татко — отвърна хладно Наско, — кое е това отровно ястие?

— Не съм казал, че е ястие. Може да бъде без проблем и онази бутилка с добре охладено червено „Мерло“. И от само себе си се подразбира, че знам. Емилия, ще ми подадеш ли питката?

Ема взе купата с накъсаната питка и треперещата ѝ ръка я пренесе над масата към стареца. Едва чуто каза: „Заповядай, татко.“

— По традиция трябваше аз да я накъсам — обясни зет ѝ, — но Роза е свършила тази работа, без да се усети. Не нарочно, разбира се. Къпоолуто е превъзходно, нали? Препоръчвам ви да го пробвате ако още не сте... Може отровата да не е в него.

— Не мога да повярвам — поклати глава Наско.

— Че какво има да му вярваш? Аз не ти казвам, че съм разделил морето на две или съм изкачил Куков връх. Просто сложих малко отрова.

— Не си. Само ни баламосваш!

— Глупости! За какво да ви баламосвам като мога да го направя. Знаеш ли, наскоро си мислех: защо руската рулетка е толкова

популярна? Че в нея няма вложено никакво естетическо чувство... И си представих как почва да се популяризира терминът „българска семейна вечеря“ например. Представяте ли си — интернационална фраза за апетитна вечеря, на която обаче нещо е отровно. Хората могат да стоят с дни, примрели от глад на такава маса. Могат предвидливо да решат през половин час един от присъстващите да пробва едно ястие, да отпива една глътка и ако не умре в адски мъки, другите да го последват; и така, докато някой не умре. И всичко това може да почне от днес. От нас. Ние, деца, ще попишем малко история!

Дали пламъчетата в очите му бяха следствие от екзалтация, от артистичност или нещо друго? Може би нашият старец най-сетне беше изкукал, съвсем в тон с името на новия дом? А можеше и да е решил това да бъде най-грандиозната му шега. Честно казано, не знаех какво да мисля.

— Ако обичаш, Наско, седни, за да довършим вечерята спокойно — повтори.

— Ти си луд — процеди през зъби брат ми.

— Е, добре — отвърна татко. Изглеждаше, че се е примирил с недоволството на Наско, но след малко добави със злорадо доволство: — Съпротивлявай се със забавленията на един стар човек и неговото голямо наследство...

Наско изглежда преосмисли набързо становището си, защото седна обратно на стола. Постоя мълчаливо около минута, след което се протегна към менчето с мляко и си сипа внимателно в чашата. Явно беше решил да не сложи нито зальк в устата си.

— Просто едно лудо старче.

— В такъв случай се надявам — отвърна блажено татко, — че на всички луди старчета им е толкова забавно.

— Не може да говориш сериозно — поклати глава Зара.

— В такъв случай, дъще, защо не си вземеш една пържола?

Зара не отвърна нищо. Вечерята, ако можеше да се нарече така, се върна към етапа си на гробовно мълчание. Аз все още бях ужасно гладен, но се задоволих с няколко залька от питката — за всеки случай. Останалите също стояха опулени пред трапезата и не знаеха какво да предприемат. Татко, за сметка на нас, се нахвърли върху храната с голям апетит и като че ли опитваше от всичко без всякакво притеснение.

Наско гледаше в някаква неопределена точка от покривката и начумерен отпиваше от чашата с мляко. Това обаче се оказа достатъчно, защото след десетина минути изведнъж се олюля и се наведе рязко напред. Главата му падна право в купата с картофеното пюре.

— Бебчо — засуети се Ема, — какво става? Добре ли си?

— Не мога да повярвам! — викна Зара и заби един нож за мазане на масло в дървения плот.

Аз също не останах безучастен пред това невероятно стечение на обстоятелствата.

— Боже мой! — викнах и погледнах възмутен към баща ни. — Ти го отрови!

— Глупости — отвърна татко.

— Как така глупости? Млякото е отровно, нали?

— Абе ти чуваш ли се какво говориш? — изглеждаше не помалко ошашавен от нас и изведнъж доброто му настроение се смени от сериозно изражение. — Как ще отровя собствения си син... В млякото просто има сънотворно.

— Нечувано! — провикна се Зара. — Скандално!

— Какво му е толкова скандалното? — обиди се татко. — Това беше просто шега. Много добра при това, мога да заявя.

Огледа ни и усмивката му се разтегна като локум.

— Да можехте да си видите физиономиите!

— Е — въздъхна Ема, издърпа главата на годеника си от купата и го остави да лежи така на покривката, пожълтял от пюрето и притворил мирно клепачи, — и без това не беше много разговорлив тази вечер...

— Най-добре да го сложим в леглото му — предложих. След това погледнах към баща ни строго. — Мисля, че трябва дълбоко да се замислиш докъде си готов да стигнеш с тези невинни шегички.

Татко отвори уста и тъкмо щеше да отвърне нещо с безкрайно невинен поглед, когато вратата се отвори и през нея нахълта Роза. Беше подивяла като бенгалски огън.

— Знаех си аз, знаех си — проплака тя и почна да кърши пръсти.

— Ох, не започвай и ти — въздъхна главата на семейството.

— Знаех си, че си е чиста лудост!

— Значи си знаела какво ни е погодил? — попита горчиво Зара.

— Елате, елате да видите! — продължаваше Роза без дори дъх да си поеме. Лицето ѝ беше цялото поруменяло.

— Какво да видим?

— Бързо, бързо, трябва да го видите с очите си...

Ние сконфузено се изправихме и я последвахме към стълбището, накъдето прислужницата размахваше ръце разпалено. Когато излизах, погледнах към масата. Наско блажено продължаваше да дреме на масата, без да го е еня как щеше да свърши тази побъркана семейна вечер.

— Отворих прозорците, да се проветри — обясняваше Роза, докато се спускахме почти на бегом по стълбите. — Беше се опушила цялата кухня от готвенето и тъкмо и ми беше едно такова тежко на сърцето като знаех как ще изпозаспите всички от това сънотворно още преди десерта... Ама и ти с тия детински номера, засрами се малко поне. Смешна работа... И за какво ти беше да слагаш и в млякото за закваска?

— Добре де — прекъсна я татко, — да не е станала някоя беля?

— Ами, беля... По-зле е от беля. Ама те с право му викат на това място Куков връх... Как е влязъл, как е скочил, един Господ знае!

Роза отвори вратата на кухнята и ни направи път да влезем.

Прозорците действително зееха широко отворени и миризмата на готвено още не се беше уталожила. Едно менче стоеше обърнато настрана върху масата, а разсипаното мляко беше образувало локвичка, която капеше по плочките на пода. Но не това ѝ беше чудното на цялата гледка, о, не!

Върху масата се беше проснал един огромен елен. Кафявата му козина беше прашна и чорлава, а крайниците му бяха извити в прав ъгъл покрай няколко моркова и половин зелка. Големите му рога стърчаха като антени и на върха на някое от разклоненията им стърчеше голямо жълто листо. Маститото животно беше положило удобно глава на дървения плот и тъмните му клепачи стояха затворени. Муцуната му беше мокра.

Никой нищо не смееше да каже и на мен съвсем не на място ми хрумна, че тая вечер можехме без никакъв проблем да изиграем една мълчанка. Татко пристъпи внимателно напред и прошепна с бляскави, може би просълзени очи:

— Намери ме, хитрецът му с хитрец... Добре, че сложих приспивателното в крайна сметка.

Усетих, че този миг беше съдбовният край на едно дълго съревнование.

Клепачът на елена потрепна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.